

Около 9 часа Столѣтовъ ме повиква и ми казва: генералъ Редакти не иска да върва че ний сме въ безисходно положение, и проводилъ Лукашева да ни каже, че подкрѣпена по рано отъ довчера неможе да тръгне. Азъ проводихъ и орна нареца Яновича. Нъ по добръ ще бжде, ако отидете вий, кажете, че безъ подкрѣпление ний днесъ не ще можемъ одържа!

Трѣбва да се отиде, а мене пжкъ за бела, коня ми нѣма. Заповѣдалъ бѣхъ на казака си да го държи около шайба на колкото е възможно по-безопасно мѣсто, а той се прав досалъ на нѣкъдѣ. Какво да правя, сѣднахъ на измъченото клясе на кавалериста Плевако. Като слѣзохъ отъ батареята вървѣхъ подъ огъня още добри 7—800 крачки и достигнахъ носилки съ ранени офицере. Гледамъ — Молоствовъ.

— Какъ те раниха, мойго гълабче?

— Лошаво, братко: счупиха ми бедрото, крака ми слюлей на четире!

А лежи на носилката така спокойно, щото да кажеш че не усѣща никаква болѣсть.

На една верста и по далекъ, виждамъ отъ прѣдъ си въ шумака около пѣтя, трима-четирма донца и при тяхъ моя хубосникъ съ коня. Отъ това по голѣмо щастие за мене и не можеше да бжде, тъй като бѣдното Плеваково клясе още отъ сега съвършено отпадна.

— Какъ се ти осмѣли, крѣснахъ азъ на хубосника си, — да се замѣтешъ чакъ тука?

— Че вий заповѣдахте, ваше високоблагородие, да пазя коня, ето че азъ го и пазя.

Какво да го правишъ такава хала! Плювнахъ, сѣднахъ си на коня и заминахъ. Прѣдъ първия карауленъ домъ разположилъ се превозочния пунктъ. Обгѣгната болнична палатка, около която се бѣхтеше старшия докторъ на Орловския полкъ, освѣтъ това наредени нѣколко талиги и болнични кола; едни отъ тяхъ стоатъ задрѣгнати на шосето. До палатката, на малко губерче сѣди Сухотинъ съ изпочупени крака и до него командира на 2 та дружина, Куртяновъ, който си нарани силно главата, когато падна отъ коня. Поспрѣхъ се.